

blikket paa Grund af det indskrænkede Fiskeri nogenlunde taalelige, men naar normale Forhold igen vender tilbage for Fiskeriet, vil det vise sig, at den nuværende Havn er ganske utilstrækkelig, og hvis man ikke snart begynder Arbejdet, vil det svie baade til Fiskerne og Frederikshavn.

Jeg har hørt Udtalelser om, at Fiskerne i denne Tid klarer sig ret godt, og at de er nogenlunde tilfredse med den Maksimalpris, der er paa Fiskene. Det er ikke rigtigt, i alle Tilfælde er det ikke rigtigt for de Fiskeres Vedkommende, jeg særlig kender, Fiskerne ved Skagen, Frederikshavn, Bangsbo Strand, Sæby og paa Læssø, for saa vidt angaar dem, der sejler med Kuttere og ikke har andre Redskaber at benytte end Snurrevaad eller Trawl. Saa godt som alle disse Kuttere har Petroleumsmotor, og naar der ikke er Petroleum at faa, kan de ikke drive Fiskeri. Mange af disse Fiskere har i dette Aar kun faaet 20 Pund Petroleum pr. Hestekraft til deres Motorer, hvilket svarer til 4 Dages normalt Fiskeri. Paa større Fiskepladser, Frederikshavn f. Eks., hvortil der er kommet Petroleum fra Tyskland, har de yderligere faaet 15 Pund pr. Hestekraft, det vil altsaa ialt være til 7 Dages normalt Fiskeri. Saa er der ganske vist nogle af de Kuttere, jeg taler om, som med Lemvig som Basis har drevet Kullerfiskeri i 3 Maaneder; de har omtrent faaet saa meget Petroleum, som behøves til at fiske det Kvantum Fisk, som maa udføres til Tyskland. Men det er kun Undtagelserne, der har tjent godt i 3 Maaneder; den store Mængde af Fiskekuttere, og saa skal de endda være fra de store Fiskepladser, har, som jeg sagde, kun faaet Petroleum til normalt Fiskeri i 7 Dage. Nu er det blevet sagt, at Fiskerne ikke behøver absolut at bruge Petroleum som Drivkraft, de kunde godt gaa over til den, om jeg saa maa sige, mere naturlige Drivkraft, Sejl og Aarer, men dertil er at bemærke, at Fiskekutterne har en meget lav Rigning med ganske smaa Sejl, og det vil være saa at sige umuligt at gaa tilbage til den gamle Metode af den simple Grund, at Sejl er særdeles vanskelige at fremskaffe.

De Varer, der er nødvendige for Fiskernes Haandtering, er steget overmaade stærkt i Pris. Foruden Petroleum, der pr. 100 kg er steget siden 1915 fra 16 Kr. 15 Øre til 92 Kr., skal jeg nævne nogle Eksempler: 100 kg Manilla vaadtov kostede før Krigen 90 Kr., nu er den Pris Fiskerne skal betale, 200 Kr., og saa godtgør Staten endda 200 Kr. 100 kg Motorolie stod den Gang i 44 Kr., nu i 500 Kr., 1 kg Fernis kostede før

1 Kr., nu 5. I 1895 kunde man faa Rødspættevaad for 85 Kr., nu er Prisen gaaet op til 385 Kr., af hvilke Staten betaler 85. Og i Forhold hertil er Prisen paa Smedearbejde, Maskinarbejde, paa Skibstømrerarbejde, Sejlmagerarbejde o. s. v. o. s. v. Driftsudgiften for en søgaaende Fiskekutter var før Krigen mellem 5 og 6000 Kr. om Aaret; nu vil det samme Fartøj koste 4 Gange saa meget at holde i Gang. Og hertil kommer, at Fiskeriet for 1917 fik en Brutto-beskatning af 1 pCt. i Bropenge af al den Fisk, som bringes i Havn, og i mange Tilfælde 2 pCt., naar Fiskene sejledes fra Havn igen. Her er Fiskerne ramt haardere end andre, der ellers ikke betaler højere Beskatning end 1,4 pCt. af Værdien.

De Fiskere, paa hvis Vegne jeg taler, skal altsaa betale de Ting, de maa bruge til deres Erhverv, mange Gange dyrere end før, og selve deres Erhverv er i højeste Grad lammet ved, at det er umuligt at faa Petroleum til deres Motorer i nogenlunde tilstrækkeligt Maal. Nu tvivler jeg ikke om, at den højtærede Regering har gjort det mest mulige for at fremskaffe tilstrækkeligt Petroleum. Det er ikke lykkedes, og Fiskerne har vel Grund til at klage, men ikke til at bebrejde Regeringen noget i saa Henseende. Derimod kan jeg ikke se rettere, end at de med Føje er utilfredse med den Maksimalpris, Regeringen har fastsat paa Fisk. De omhandlede Fiskeres Hovedfiskeri bestaar i Rødspættefiskeri. For store Rødspætters Vedkommende er Maksimalprisen endda lavere end den Pris, der kunde faas før Krigen, for smaa Rødspætter betales der ikke mere nu end før. Særlig de Fiskere, der driver Fiskeri i det nordlige Kattegat og Skagerak, lider under Maksimalprisen, da det altid har været en meget kurant Handelsvare, der blev fisket dér, og det jo særlig er for en saadan Vare, man synes Maksimalprisen er for lav. I vore Nabolande, i Sverige og Norge betales der til Fiskerne 2 Kr. pr. Pund Rødspætter.

Den nuværende Maksimalpris paa Rødspætter er forholdsvis meget lavere end Maksimalprisen paa andre Levnedsmidler, og jeg henstiller til den højtærede Regering enten at ophæve Maksimalprisen og give Handelen fri, eller, hvad der rimeligvis vilde være det bedste, at nedsætte Maksimalprisen. Som Forholdene nu er, gaar Reguleringen uforholdsmæssigt ud over et Erhverv, som den høje Regering og Rigsdag altid, og med Rette, har omfattet med vaagen Interesse.

Endnu skal jeg nævne en Sag, som ogsaa vedrører Fiskerne. Det angaar Er-